

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 45

בס"ד ערש"ק פ' מצורע י' ניסן שבת הגדול תשנ"ז

סיפור השבוע

ליום השנה של הרה"ק מנעשחיו החל השבוע ח' ניסן הרה"ק מו"ה נפתלי מראפשיץ זצוק"ל היה פ"א אצל הגה"ק מנעשחיו ז"ל, לפתע אמר לו שיסע לביתו, ולאשתו הרבנית היתה דעה גדולה, וכל אשר אמרה אליו שמע בקולה, הלך הרב מראפשיץ להרבנית שתדבר עם בעלה שלא ישלחו לביתו, וכן עשתה, אמר לה הגה"ק מהר"ם ז"ל הלוא ררכי לשמוע לך, וכן עתה אעשה כן, אך הלואי שלא נתחרט ע"ז.

אחרי זמן, בא איש אחד לביתו של הגה"ק מנעשחיו ז"ל, והרב מראפשיץ כאשר ראה אותו והכיר בו שהוא מגועל בעבירות הח"ל, אמר לו צא טמא, עוד יש לך העזה לדרוך על מפתן בית הגה"ק מהר"ם ז"ל, וברח האיש הנ"ל משם, והרגיש זאת הגה"ק מהר"ם ז"ל ובא בחפזה לביתו ושאל מי היה כאן, והשיב לו הרב מראפשיץ שהיה כאן איש כזה וכזה, וצעק מה עשית לך מהר והבא אותו חזרה.

כאשר בא אליו נתן לו שלום ביד רחבה ובספר פנים יפות ושאל אותו למה לא היה כאן זה זמן רב, והשיב לו שמהיום והלאה שוב יבוא אליו מפעם לפעם כפי שהיה רגיל ופטרו לביתו לשלום.

הרב מראפשיץ תמה מאוד ממה שראו עיניו, הסביר לו הגה"ק מנעשחיו ז"ל שזה האיש היה מאנשיו ושמר אותו מכל רע ר"ל, אך היה כמה פעמים שנתעכבה נסיעתו, פעם כך ופעם כך בסיבות שונות, עד שהתנתק והפסיק לבוא אליו, ועי"ז נתגלע בעבירות ועבירה גוררת עבירה ר"ל, ופ"א חשב בלבו מה יהיה סופו, הלוא אינו יהודי ואינו גוי לנסוע לרבי לא יכול כי הוא חצי עבד נמכר ליצה"ר והרבי יכיר בו, לא יסע הלוא יפול ברשת יותר ויותר, ע"כ עלה בדעתו שיכפור ויצא מדת היהודית ר"ל, אך אמר לנפשו שיעשה בחינה וינסה עוד פ"א, כי יסע אל הרבי ואם הרבי יקבלו בסבר פנים יפות, ודאי יש לו תקנה ויהיה יהודי ויתקן מעשיו ויסע להרבי כמקדם ועוד יותר, ואם לאו אז יתפרד לגמרי, וזה הרגיש הגה"ק מהר"ם ז"ל כי כל המחשבות הטובות של האיש הנ"ל היה ע"י עבודתו עבורו, ובחמלת השי"ת חזר האיש הפוסח על שתי הסעיפים למיטב זי"ע.

בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם (הגש"פ) בכל דור עושה הקב"ה שיקום עלינו עם שרוצה לעשות לנו רע כדי שיצילנו מידם ובכך יכיר העולם כי אנו עם מיוחד של הקב"ה שהוא משגיח בנו (מעם לועז)

כך אמר אדמו"ר מנעשחיו זצ"ל: תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב (ברכות סד) לכל בחינת "אין" היא לכם מנוחה. אבל לא זולתה דבר שבעולם, הן בעוה"ז והן בעוה"ב לא מצאו מנוחה רק בבחינת "אין" בלבד. (רשפי אש עמ' 64)

תדע איך המצה שהיא לחם עוני שייך אל הגאולה. וזה כי העני שאין לו דבר וזה ענין פשטות כאשר הוא עומד בעצמו. ודבר זה עם שהוא נחשב חסרון בעוה"ז שהוא עולם ההרכבה ומעלתו בהרכבה מ"פ הפשיטות מעלה הוא מצד עולם הפשוט. ובליילה הוזה היו צריכים אל הגאולה ולא היתה הגאולה מצד העוה"ז שהוא עולם המורכב רק מצד עולם העליון הפשוט. (מהר"ל)

כך אמר אדמו"ר זצ"ל בשם רבו הבעש"ט זי"ע"א: קודם ביאת משיח צדקנו יסתלקו כל האותות והמופתים ונסים הגלויים והמפורסמים הממשיכים ומלהיכים לב האדם לעבודתו יתברך. ואין מחיה נפשו של ישראל רק מי שיאחז באמונה (ארץ החיים עמ' סא)

כל הרע שאנו סובלים בגלות הוא כי אין אנו קוראים אל ה' בכל לבנו... והראיה ממצרים שהרי אי אפשר להיות בצרה גדולה ממנה ובכל זאת כשצעקנו אל השי"ת הוא ענה לו מהר מאד. וכן בגלות המד הזה הדבר תלוי בידינו שאם נגמור אומר להדבק בה' אין אנו חוששים מבני אדם (מעם לועז)

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

45
2

תורגם מאידיש

לכבוד

לב לזה ולתת לכך שלימות הרצון - ודאי שיעזור לכם השי"ת, ותבריאנו, ויהא לך כח לדאוג על המשפחה בלי עין הרע.

כדי שהיסורים לא יהיו לשוא, וכדי שתגיעו למטרה האמיתית להגיע לשלימות בחינת "מבשרי אחזה אלוך", עליך להתבונן על עצמך ולחשוב כיצד אני מחזיק מעמד בתוך ים היסורים - בטח יש כח המחיה אותי ברחמים גדולים.

זה מדריגה גדולה, שעם היסורים הגדולים יכולים לחיות עם הבורא יתברך שמו, כגמול על אמו, ואז לא יחסר מאומה, כי הוא נמצא בחיק אמו. נכון, זה לוקח הרבה זמן עד שמגיעים למדריגה זו אבל האדם צריך להתחיל. וכאשר מתחיל באה עזרה מהשמים שיגיע לך.

הוא מוכרח להיאבק ולהילחם מלחמה מרה, שלא יהא נעלם במדבריות השממה חלילה ולא יהא נפרד מהקדושה ר"ל.

לפיכך אני מפציר, אנא תרחמו על עצמך ועל אשתך שתחיי ועל הילדים שיחיו, תנו את המאבק בעד הקדושה, שתיכנס לביתכן שלווה החיים והשלום בין איש לאשתו, אז השכינה תהא שורה ביניכם ויחד עם ב"ב תגדלו את ילדיכם לתורה לחופה ולמעשים טובים.

אני לא יכול לעזור לכם מאומה. כי זה תלוי רק בך, אצלך הבחירה שיהא לך טוב, אתה צריך לתת את העבודה.

... אני מצטער מאד על יסורי הנפש העוברים עליכן, כאשר המחשבות והדמיונות מדריכות מנוחתכן בלי הרף.

הרי כל המחשבות נובעות מ"רבות מחשבות בלב איש" והאיש אינו מתאבק די שאצלו ישרור ה"עצת ה' היא תקום". טבע האדם מושך אותו תמיד אל היסוד שלו, יסוד העפר. יסוד העצבות, וזה מתלבש בדמיונות שונות, אפילו מחשבות שאין להעלותן על הדעת.

כאשר האדם רוצה לעשות לו דין וחשבון, מדוע באות אלי מחשבות מרות כאלה. מדוע אני מהרהר עליהן כל היום? אם כי יודע הוא היטב כי המחשבות הללו הן מזיקות לו ביותר, והן מביאות ממש לידי אסון לעצם קיומו. כדי שתוכל להשתחרר מהמחשבות הרעות, עליך ראשית כל להכיר שכל הדמיונות על הזולת הן שוא, ושקר. לצאת במאבק אדיר כנגד יצר הרע המחדיר בקרבך מחשבות כחש כאלה. לזעוק מעומק הלב להקב"ה שיעזור לך במאבקך, ואם תרצה באמת לצאת מהמיצר, אז השי"ת ברחמיו המרובים ישחרר אותך מהצבת של הטבע הרוצה לבלע אותך וליטול ממך את הכל בגלל שאתה נותן לו להשתלט עליך בעוד שניה אחת של הנאה של יאוש ושברון.

אבל הרבש"ע, הוא בעל הרחמים ושומע תפילת כל פה, הוא מצפה על תפילותינו. כאשר תתחננו אליו באמת להיפטר מהמחשבות הרעות, ואם תרצה לשים

ותלחצו על עצמכן להרים את העינים והלב בתפילה ותחנונים להשי"ת שיתן לכן רחמים והדעת האמיתית וכח לנהל את ביתכן בשלום ושלוח על מי מנוחות, שיהא בית של תורה וגדולה מתוך נחת והרחבת הדעת אמן כן יהי"ר.

בכבוד רב ...

בבחינת הריקנות וההתפשטות מעצם העשיה, היינו להרגיש כי מדת הרחמים עליו התגלגלה לעשות על ידו את כל הנעשה, וכי לא כוחו ומרצו עמדו לפעול הפעולה, ואין הוא אלא צנור מפולש לעשות דבר שליחותו בעולם כפי שהוטל עליו מלמעלה כדי שיזכה בהם מן המוכן ואין האדם בעל העשיה אלא זאת בחירתו נתצמצמה לו להכיר את מי שאמר והיה העולם לחיות עם הסכנה לבל תבולע לו מהרגשת סיפוקו על כלילת מעשיו ה"טובים".

כשיתלבש האדם בלבוש זה היראה מעצמו ומעוז כח הבחירה שחננו הבורא ברוך הוא, הרי אז בעצם הימצאותו במקום ייחפץ לקרן אורה למשוך את הרבים יחד עמו לעשות רצון קוננו, וימשוך את כל מיני המדרגות של כלל ישראל למעלה למעלה להבין דרך האמונה הפשוטה לראות פני אלוקים חיים.

עם צורה עבודה כזאת יקבל כל עשיותיו לגבוה תכליתם הנרצה להשפיע טובה וברכה לכל עם ישראל באשר הם שם ולהחיש פדות וישע אמן כן יהי רצון.

זולתכם אף אחד לא יכול לעשות משהו בשבילכם. אם תרצו לפעול - ערב אני על הסיעתא דשמיא שתהא לכם. אבקשכם עוד הפעם, תרחמו על עצמכם - ותזכו לרחמים.

ואם יבוא ח"ו גל של סערה על ב"ב שיחי', והיצר הרע לוחץ עליכן שתשפכו כעסכם עליהם - עליך לדעת שזה הנסיון שלך, כי מנסים אותך משמים, ומצפים, ומצפים, ומצפים שתעמדו בנסיון,

שמחתי לראות מכותלי מכתבך, כי הנה את הולכת ומתחזקת לעלות על דרך האמונה הפשוטה. שהיא דרך אבותינו, שבמסירות נפשם סללו לפנינו הדרך הזאת, וכדי שנוכח להגיע לתכליתנו האמיתית הנצחית, אין לנו דרך אחרת אלא זו.

הגם שהיא דרך רצופת מכשולים ונסיונות, כי כדי שטובתנו תהיה שלימה, בלתי מבויתת של נהמא דכיסופא, ושיגיעתנו, הגם שהוא זבורא יתברך נותן לנו הכל, הכוחות להתגבר. וכל עבודתנו היא הגברת הרצון וההשתוקקות להיות לפניו ולהישאר עמו. הרי זאת היא הטובה הנאצלה מאת הבורא, שתהא נחשבת היגיעה הזאת כאילו עשינו הכל מעצמנו, כדי להשפיע עלינו שכרנו משלם, להתענג על זיו העליון.

אפשר להעריך מאד כל עשיה של צדקה ושל קדושה של יהודי באשר הוא שם, כי אולי למחיה שלחו השי"ת למצוא ניצוצות קדושות, לעוררם על דבר האמונה ולהחזיר בנים לחיק אבות ולקרב רחוקים, ואם משכילים להיות

אחרי תפנית חג הפסח נאספו את הרא"ש שליט"א מן לבנון באמריה התגדרה. אמר לבבש מאת השו"ת להם שלום ולחציאוינהגלות דמה כאשר נאספו הם ישראל בדבבו אהיה יושני ישראל הם המשתלטים על העם בעיון, וזה חילול השם נורא בהעלותנו על לוח לבנו כי היה מלך ישראל חי וקיים מלך בירושלים ל"ג שנה והם כבר עומדים בשלטונם יותר מארבעים וחמש שנה, חיש לך חילול חי גדול מזה.

אמר על מ"ש חז"ל ראתה שפחה על הים וכו', מהיכן היו לבני ישראל פתאום שפחות ישראליות שראו מראות ה', אלא שעם ישראל הגיעו לדרגה כזו של שפלות עצמית יפחותים כמו שפחה בביטול גמור בלי להשאיר לעצמם אף כגרגיר אבק, וכך יכולים היו להגיע לחזות בהתגלות השכינה ולומר "זה א-ל ואלוהיו".

שאלו אותו אם הגיעו אז לדרגה כזו איך נפלו אח"כ כעבור משלושה חדשים בעגל, אמר הרא"ש האדם יכול להגיע לדרגה הכי גבוהה עד שרואה מחזות קודש, אלא שזה לוקח רגע אחד, ואח"כ יש להמשיך בעבודה קשה כי היצר אינו מרפה להסית ולהדית, וזה בחינה רצוא ושוב, וזוהי עבודה הצופה יומם ולילה, ואם לא עומדים בזה בעקשנות ותוקף אפשר להגיע לדיוטה התחתונה עד לעבודה זרה ה"ל.

נאספו אותם מדרוע בעת קריעת ים סוף היו קטרגים גדולים שטענו "הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז", ומדוע זויכים בני ישראל להנצל והמצרים לדרת במצולות ים, והשו"ת מחל לבני ישראל בדחותו את כל המקטרגים, ומאידך כאשר עבדו לעגל אמר השו"ת "ופקדתי עליהם חטאתם (תשא ל"ב) שתמיד יפקדו אותם בעוון העגל? ונה הרא"ש במצרים עבדו ע"ז אך לא מתוך כפירה אלא מתוך שעבוד ועבודת פרך נסחבו אחרי המצרים, אבל בעשיית העגל, היה כבר אחרי מתן תורה, והם אמרו זה האיש משה לא ידענו מה היה לו וחיפשו מנהיג, והיכן אלוקים? ואמרו אלה אלוהיך ישראל, הרי זו כפירה גמורה, עוון מר בזה עורר חרון אף גדול.

הזכירו גם מאמר חז"ל "קשין מזונתיו של אדם כקריעת ים סוף" (פסחים קיח). זה מוכן שהפרנסה קשה לגבי האדם, אבל האם קריעת ים סוף היתה כה קשה לפני השו"ת? אמר הרי היו אז קטרגים רבים על ישראל שצעקו והרעו "הללו והללו" מידת הדין היתה מתוחה ולא נתנה להציל את ישראל והיה קשה להתגבר עליהם.

היבר עוד בענין ביטול עצמי לה' ואמר לי הרי אתה מכיר באנשים יראים ושלמים לומדי תורה ועושי חסד, לך אמור להם שהכל טוב ויפה אלא שחסרה להם נקודה אחת, שאת כל מעשיהם לא יקחו לעצמם אלא שיתנו זאת לה', וידעו שהם לא עשו מאומה רק מה' היתה להם זאת כי האדם מצד עצמו לא יכול לנקוף אצבע בלי שמכריזין מלמעלה, ובלי סיוע ממעל לא יכול להתגבר על היצר, אם כן הוא הבורא הוא המחדש חידושי תורה הוא העושה את המצוות, ואם האדם לוקח את זה לעצמו הרי זה כאילו שתי רשויות ח"ו והשכינה מסתלקת ממנו.

שאלתי אותו הלא כתוב בתורה "השוכן אתם בתוך טומאותם" (אחרי ט"ז) ורש"י שם "אע"פ שהם טמאים - שכינה ביניהם". אמר הרא"ש שהשו"ת שוכן בטומאותם הכוונה שהוא שוכן בין אלה היודעים שהם טמאים ומרגישים בשפלותם בבחינת "וחטאתי נגדי תמיד", או השכינה שורה ביניהם, אבל אחד שבדעתו הוא הוא העושה ולומר ולא ה' פעל כל זאת, השכינה נדחית מפניו. וכמוכן שצריכין לזה עבודה מתמדת בלי הרף וגם להתפלל לה' על כך.

שהשפחה בעיונם

מורנו ורבינו הרא"ש שליט"א להולדת הנינים

הר"ר שמואל קלירס ומשפחתו להולדת הנכד	הר"ר משה הרשטיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אהרן קלירס להולדת הבן	הר"ר יעקב הרשטיק ומשפ' להולדת הבן
הר"ר דוד דרלי להולדת הבת	הר"ר ישראל דוד דיטש להולדת הנכדה
הר"ר יצחק טוקצינסקי להולדת הנכדה	הר"ר עבי הירש דייטש להולדת הבת
הר"ר אלכסנדר (אלכס) פרקש להולדת הבן	הר"ר בנימין רוזנטל ומשפ' לנשואי הבת
הר"ר ישראל שכטר להכנס בנו לעול המצוות	

לענין הר"ר אריה מרדכי בן שאול יצחק גלביץ י' ניסן ומרת חיה רבקה דבורה בת ה' אחרי גלביץ כיה ניסן